

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3041/2024
16.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3324/23 од 19.04.2024. године, у седници одржаној 16.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3324/23 од 19.04.2024. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 7939/21 од 15.12.2022. године у делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете због мање исплаћених плата за период од 01.04.2016. године до 30.12.2017. године још износ од 257.005,25 динара и то:

- за април 2016. године у делу за износ од 11.303,18 динара са законском затезном каматом почев од 25.05.2016. године до исплате;
- за мај 2016. године у делу за износ од 11.384,50 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2016. године до исплате;
- за јун 2016. године у делу за износ од 11.699,52 динара са законском затезном каматом почев од 25.07.2016. године до исплате;
- за јул 2016. године у делу за износ од 11.699,52 динара са законском затезном каматом почев од 25.08.2016. године до исплате;
- за август 2016. године у делу за износ од 11.699,52 динара са законском затезном каматом почев од 25.09.2016. године до исплате;
- за септембар 2016. године у делу за износ од 11.699,52 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2016. године до исплате;
- за октобар 2016. године у делу за износ од 11.699,52 динара са законском затезном каматом почев од 25.11.2016. године до исплате;

- за новембар 2016. године у делу за износ од 11.699,52 динара са законском затезном каматом почев од 25.12.2016. године до исплате;
- за децембар 2016. године у делу за износ од 12.284,49 динара са законском затезном каматом почев од 25.01.2017. године до исплате;
- за јануар 2017. године у делу за износ од 12.284,49 динара са законском затезном каматом почев од 25.02.2017. године до исплате;
- за фебруар 2017. године у делу за износ од 12.284,49 динара са законском затезном каматом почев од 25.03.2017. године до исплате;
- за март 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.04.2017. године до исплате;
- за април 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.05.2017. године до исплате;
- за мај 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2017. године до исплате;
- за јун 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.07.2017. године до исплате;
- за јул 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.08.2017. године до исплате;
- за август 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.09.2017. године до исплате;
- за септембар 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2017. године до исплате;
- за октобар 2017. године у делу за износ од 12.615,67 динара са законском затезном каматом почев од 25.11.2017. године до исплате;
- за новембар 2017. године у делу за износ од 12.099,58 динара са законском затезном каматом почев од 25.12.2017. године до исплате и
- за децембар 2017. године у делу за износ од 14.241,99 динара са законском затезном каматом почев од 25.01.2018. године до исплате

и у делу става другог изреке којим је тужена обавезана да на наведене износе у корист тужиоца за утужени период обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, према стопи важећој на дан уплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 92.700,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против ставова првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3324/23 од 19.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против ставова првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3324/23 од 19.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7939/21 од 15.12.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете због мање исплаћених плата за период од 01.04.2016. године закључно са 30.12.2017. године укупан износ од 1.928.112,20 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе како је наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на износе досуђене ставом првог изреке у корист тужиоца обрачуна и уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за наведени период, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 368.900,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3324/23 од 19.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог и другог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћених плата за период од 01.04.2016. године до 30.12.2017. године исплати укупан износ од 1.671.106,95 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе како је наведено у овом ставу изреке и да у корист тужиоца обрачуна и уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање доприносе за пензијско и инвалидско осигурање према основици досуђених износа, као и у ставу трећем изреке – одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и другог изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату преко досуђених 1.671.106,95 динара до тражених 1.928.112,20 динара, са законском затезном каматом од доспелости појединачно наведених износа до исплате и за уплату доприноса за обавезно социјано осигурање према основици преко досуђених до тражених износа. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац и тужена су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, а тужилац и због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Тужилац побија другостепену пресуду у преиначујућем делу из става другог изреке на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, док тужена побија ову пресуду у потврђујућем делу из става првог изреке и у ставу трећем изреке са предлогом да се о њеној ревизији одлучи као о посебној ревизији применом члана 404. Закона о парничном поступку

Врховни суд је у поступању по ревизији тужиоца испитао другостепену пресуду у побијаном преиначујућем делу на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, ...10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по

службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка које могу бити разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене до 30.12.2017. године, када му је престао радни однос са правом на пензију пре испуњења општих услова за стицање старосне пензије. Решењем тужене од 25.03.2013. године, тужилац је као главни полицијски саветник разрешен дужности начелника Одељења криминалистичке полиције ПУ ... и распоређен је од 01.04.2013. године на радно место послови финансијских истрага (ОСЛ), Одсек за послове финансијских истрага у ..., Одељење за послове планирања и координације финансијских истрага, Јединица за финансијске истраге, Служба за борбу против организованог криминала, Управа криминалистичке полиције. Решењем од 01.05.2016. године, тужилац је распоређен на радно место послови финансијских истрага (ОСЛ), Јединица за финансијске истраге, Служба за борбу против организованог криминала, Управа криминалистичке полиције. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке, у периоду од априла 2016. године закључно са децембром 2017. године тужиоцу није обрачунавана основна плата у двоструком износу након преласка у Службу за борбу против организованог криминала (у даљем тексту: СБПОК). Вештак је за утужени период утврдио разлику између исплаћене плате и двоструког износа плате коју би тужилац за исти период остваривао на претходном радном месту са којег је ступио на рад у СБПОК у две варијанте: према првој варијанти са додатком за време проведено у радном односу (минули рад) у износу од 1.928.112,20 динара, а према другој варијанти без овог додатка у износу од 1.671.106,95 динара, по месечним нето износима које је табеларно исказао уз навођење датума доспелости.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је заузео становиште да је тужбени захтев основан јер тужиоцу није исплаћивана плата у двоструком износу у складу са одредбама Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за сузбијање организованог криминала, због чега је усвојио тужбени захтев досуђујући тужиоцу износ двоструке плате према варијанти обрачуна вештака са минулим радом од 1.928.112,20 динара са припадајућом каматом и уз уплату припадајућих доприноса, позивајући се на одредбе члана 2. наведене Уредбе, члана 10. и 18. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, члана 154. и 172. Закона о облигационим односима и члана 2. и 56. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Другостепени суд је прихватио становиште првостепеног суда да је тужена у обавези да тужиоцу надокнади штету која се састоји у износу мање исплаћених плата за утужени период јер тужиоцу плата није обрачуната и исплаћена у складу са Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организоваог криминала, али је сматрао да је параметар за обрачун двоструке плате једино основна зарада коју је тужилац остварио на пословима са којих је ступио на рад у СБПОК, односно да се приликом обрачуна двоструког износа плате не узима у обзир минули рад нити било који други додаци на плату утврђени законом, позивајући се на одредбу члана 3. став 5. наведене Уредбе.

Према оцени Врховног суда, другостепена пресуда је у преиначујућем делу заснована на погрешној примени материјалног права.

Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“, бр.42/2002...32/2013) прописано је, између осталог, да се ради обављања послова органа унутрашњих послова у вези са кривичним делима из члана 2. овог Закона образује у оквиру министарства надлежног за унутрашње послове Служба за сузбијање организованог криминала која поступа по захтевима специјалног тужиоца у складу са законом (члан 10. став 2). Према члану 18. став 1. овог Закона, лица која обављају послове и задатке у државним органима посебним организационим јединицама из овог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, Министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду. Према ставу 2. истог члана, плате лица из става 1. овог члана уређује Влада.

Дакле, на тужиоца као лице које је пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала био радно ангажован у МУП-у, примењује се одредба члана 18. става 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела, што значи да има право на двоструки износ плате коју би остварио на пословима и задацима у том министарству, уз ограничење из ове одредбе.

На основу овлашћења из ових законских одредби, Влада Републике Србије је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ број 14/2003 ... 114/2014) уредила плате ових лица. Према одредби члана 1. овом Уредбом се уређују плате лица која обављају послове и задатке, између осталог, у Служби за сузбијање организованог криминала Министарства унутрашњих послова (у даљем тексту: Служба). Чланом 2. став 1. Уредбе, прописано је да се плата, између осталих, овлашћеног службеног лица у Служби обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју је остваривао на пословима са којих је ступио на рад у организациону јединицу из члана 1. ове уредбе. Чланом 3. ставом 2. Уредбе прописано је да запослени у Служби који нема својство овлашћеног службеног лица, има право на плату у двоструком износу плате која се обрачунава и исплаћује запосленом на одговарајућем радном месту у седишту Министарства унутрашњих послова. Чланом 3. ставом 5. Уредбе прописано је да се приликом обрачунавања двоструког износа плата не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом, а ставом 6. истог члана да се додаци на плату утврђени законом запосленом коме се плата утврђује овом уредбом, обрачунавају у складу са законом, другим прописима и колективним уговором.

Из наведеног произлази да се одредба члана 3. став 5. Уредбе, према којој се приликом обрачунавања двоструког износа плате не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом, односи само на лица запослена у СБПОК који немају статус овлашћеног службеног лица (ОСЛ). Како је у конкретном случају утврђено да тужилац има статус ОСЛ на радном месту у Служби за борбу против организованог криминала

Управе криминалистичке полиције, из тог разлога се на тужиоца примењује одредба члана 3. став 6. Уредбе којом је прописано да се додаци на плату запосленом коме се плата утврђује овом уредбом обрачунавају у складу са законом, другим прописима и колективним уговором. У погледу минулог рада тужиоца примењује се одредба члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду којом је прописано да запослени има право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду за сваку годину рада остварену код послодавца – минули рад и то најмање од 0,4% од основице, затим одредба члана 23. Закона о платама државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, бр.62/2006...99/2014) важећем у спорном периоду, којим је било прописано да државни службеник има право на додатак на основну плату од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца без обзира у ком државном органу је био запослен (минули рад) и одредба члана 185. став 6. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.6/2016, 24/2018), којом је прописано да се минули рад уређује у складу са општим прописом којим је уређен систем плата у јавном сектору (што је заправо новелирана одредба члана 147а претходно важећег Закона о полицији).

Због неправилног обрачуна и исплате припадајуће плате тужиоцу уследило је и умањење у исплати накнаде по основу минулог рада, чија висина је процентуално зависна од висине износа који се запосленом исплаћује по основу плате. Тужиоцу припада право на исплату разлике у плати са минулим радом, јер је тужилац овлашћено службено лице (ОСЛ) па се у односу на њега примењује одреба члана 3. став 6. Уредбе, према којој се додаци на плату запосленом коме се плата утврђује овом уредбом, обрачунавају у складу са законом, другим прописима и колективним уговором, а не одредба члана 3. став 5. Уредбе према којој се приликом обрачунавања двоструког износа плата запослених у Служби који немају својство овлашћеног службеног лица не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом.

Имајући у виду да се на запослене у СБПОК са статусом ОСЛ примењује одредба члана 3. став 6. Уредбе, то тужиоцу као овлашћеном службеном лицу припада право на увећање плате укључујући основну плату са додатком минулог рада у износима утврђеним варијантом 1. налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, односно право на накнаду штете због неосновано умањене плате у утуженом периоду, са припадајућом законском затезном каматом и доприносима за обавезно пензијско и инвалидско осигурање.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцу према успеху у ревизијском поступку и према вредности предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде (257.005,25 динара), применом одредби члана 153. став 1, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка у укупном износу од 92.700,00 динара и то: за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара и судске таксе на ревизију у износу од 29.880,00 динара и на одлуку о ревизији 44.820,00 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важеће у време изјављивања ревизије („Службени гласник РС“, број 43/2023) и Таксене тарифе из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94... 95/2018).

Из наведених разлога, применом члана 165. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права. Питање исплате разлике у плати до двоструког износа плате тужиоца коју би остварио на пословима и задацима у МУП-у на пословима са којих је ступио у СБПОК уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела, довољно је разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права, као и са правним ставом заузетим на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 13.10.2020. године.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ова ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Тужба у овој парници је поднета 06.09.2018. године. Вредност предмета спора побијеног (потврђујућег) дела правноснажне пресуде је 1.671.106,95 динара, што је по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе динарска противвредност 14.145,14 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а ревизија је изјављена и против решења којим је одлучено о трошковима парничног поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић